

DEN FÖRSTA VÅRSEGLATSEN •

Själa och kila, min ekbygda båt!
 Långe jag legat i land nu och rotat.
 Vind är nord-ost, *bidevind* har jag skotat;
 Sträck ej på fockskot, hal an, det gör åt!
 Syns der ett berg? Nej, ett isblock, som hittar
 Vägen i Östersjöns brusande flod.
 Ser ni ej skäl'n, der i *lovart* han tittar!
 Läggen på skall'n med det vingade lod!

Tog det? jo pytt!
 Hufvut han vred.
 Ladda på nytt!
 Nu dök han ned.

Våren har ännu ej isarna smält,
 Lapptals de komma från Bottniska viken.
 Skälarne, ledsna vid fiskarnes riken,
 Segla på dem som kaptener så snällt.
 Solskenet vänligt de bestarne söfver,
 Ungarne leka med mödrarna gladt;
 Spräckliga hafs-örnar sväfva deröfver,
 Äntra ibland deras våta fregatt.

Skälen han far
 Djupt ned till Ran.
 Örn sitter kvar
 Snopen som fan.

Gossar, pass på! det ser mörkt ut i skyn,
 Stormen i seglena ilsknare hviner,
 Vägen slår öfver: ös, edra kaniner,
 Vrak er i *lovart*, håll opp emot byn!
 Fockskot har sprungit, gör klart till att vända!